

Wreszcie skarżący wskazują, że doszło do naruszenia przepisów art. 11, 12, 13 i art. 28 dyrektywy 2003/87/WE z tego względu, że Komisja zatwierdziła KPR, pomimo że nie zawiera on wyraźnych postanowień pozwalających przedsiębiorstwom na zorganizowanie się we właściwy sposób za pomocą przeniesienia przydziałów i wspólnego korzystania z instalacji, przewiduje inne okresy referencyjne niż okres pięcioletni dla przeniesienia pozostałych przydziałów, niesłusznie ogranicza wspólne korzystanie z instalacji i nie przewiduje akceptacji anulowanych przydziałów emisji.

- (¹) Decyzja Komisji z dnia 25 maja 2005 r. dotycząca krajowego planu rozdziału uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zgłoszonego przez Włochy zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady [C(2005)1527 wersja ostateczna, Dz.U. UE C 226, z 15.09.2005, str. 2].
- (²) Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE, Dz. U. L 275 z 25.10.2003, str. 32.

Skarga wniesiona w dniu 26 września 2005 r. — Republika Włochka przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-373/05)

(2005/C 296/74)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Republika Włochka [Przedstawiciel(-e): Paolo Gentili, Avvocato dello Stato]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2005)2756 z dnia 20 lipca 2005 r. w zakresie w jakim przewiduje zastosowanie wobec Republiki Włoskiej zryczałtowanej korekty do programu pomocy dotyczącego tytoniu, wynoszącej 5 % wydatków zadeklarowanych w roku 2001 i 2002 za zbiory w roku 2000. Obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Rząd włoski zaskarżył przez Sąd Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich decyzję Komisji C(2005) 2756 z dnia 20 lipca 2005 r., notyfikowaną tego samego dnia, w zakresie w

jakim przewiduje ona zryczałtowaną korektę finansową w odniesieniu do programu pomocy dotyczącego tytoniu, w wysokości 5 % wydatków zadeklarowanych w roku 2000 i 2001 a dotyczących roku gospodarczego 2000.

Na poparcie swej skargi rząd włoski wskazał:

- 1) brak uzasadnienia decyzji C(2005) 2756 z dnia 20 lipca 2005 r. w świetle art. 253 Traktatu, jak również nadużycie władzy wskutek wypaczenia okoliczności faktycznych, w zakresie w jakim zaskarżona decyzja przewidywała zryczałtowaną korektę pomocy przyznanej na produkcję tytoniu w roku gospodarczym 2000 przy braku odpowiedniego uzasadnienia co do naruszonych przepisów i okoliczności faktycznych, które mogłyby ewentualnie ją uzasadniać,
- 2) naruszenie i nieprawidłowe zastosowanie art. 77 ust. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 1258/99 (¹), w zakresie w jakim decyzja w sprawie zryczałtowanej korekty pomocy przyznanej na produkcję tytoniu w roku gospodarczym 2000 nie zawiera niezbędnych elementów wskazanych w powyższym przepisie.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1258/99 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej (Dz.U. UE L 160 z 26.6.1999, str. 103).

Skarga wniesiona w dniu 7 października 2005 r. — Azienda Agricola Le Canne przeciwko Komisji

(Sprawa T-375/05)

(2005/C 296/75)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Azienda Agricola „Le Canne” S.r.l. (Porto Viro, Włochy) [przedstawiciel(-e): adwokaci Giuseppe Carraio i Francesca Mazzonetto]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej nr C(2005)2939 z dnia 26 lipca 2005 r., w zakresie w jakim zmniejsza pomoc wspólnotową w rozumieniu rozporządzenia (EWG) nr 4028/86, przyznaną spółce Azienda Agricola Le Canne s.r.l w decyzji nr C(90)1923/99 z dnia 30 października 1990 r.;

- zasądzenie od Komisji odszkodowania za wyrządzoną szkodę, w wysokości nie mniejszej niż suma niewypłaconych do dnia dzisiejszego subwencji wraz z odsetkami mającymi zastosowanie zgodnie z zasadami bankowymi, naliczonymi od całej niewypłaconej kwoty, która pierwotnie należała się na podstawie decyzji nr C(90)1923/99 z dnia 30 października 1990 r., za okres od wydania unieważnionej decyzji z 27 października 1995 r. aż do wypłaty całej należnej pomocy;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi w skardze o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji nr C(2005)2939 z dnia 26 lipca 2005 r., na podstawie której została zmniejszona pomoc w rozumieniu rozporządzenia (EWG) nr 4028/86, przyznana w ramach projektu zatytułowanego „Modernizacja jednostki produkcyjnej z sektora akwakultury w Rosolina (Veneto)”. Na poparcie swoich żądań skarżąca podnosi cztery zarzuty:

1. Pierwszy z nich dotyczy, jeszcze przed zarzutem przedawnienia, stwierdzenia nieprawidłowości w działaniach administracyjnych podjętych przez Komisję w celu zmniejszenia już zatwierdzonej subwencji przeznaczonej na współfinansowanie. W tym względzie skarżąca opiera się na naruszeniu art. 3 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich⁽¹⁾.
2. Drugi zarzut opera się na naruszeniu przez Komisję obowiązku wykonania wyroku z dnia 5 marca 2002 r.⁽²⁾ dotyczącego stwierdzenia nieważności decyzji, ponieważ w nowej decyzji mającej na celu zastąpienie unieważnionej decyzji z dnia 11 lipca 2000 r. Komisja mogła wprawdzie ponownie zbadać całą sprawę, która była ciągle otwarta i nigdy nie została zamknięta wskutek stwierdzenia nieważności wspomnianej decyzji, jednak jedynie w granicach wyznaczonych w piśmie z dnia 23 listopada 1999 r. Komisja nie mogła jednak przedstawić nowych zarzutów nie powołanych przed tą datą.
3. W trzecim zarzucie skarżąca podnosi, że powołany art. 44 ust. 1 rozporządzenia nr 4028/86 nie uwzględnia wśród okoliczności, w jakich może zostać zmniejszona pomoc i które zostały wyczerpująco wyliczone w tym przepisie, nieprawidłowości zarzuconej skarżącej w nałożonej na decyzji, tj. okoliczności, że w trakcie wykonywania prac objętych pomocą przedsiębiorstwo zlecające nabyło udziały w kapitale spółki korzystającej z pomocy.
4. W czwartym zarzucie, który dotyczy naruszenia zasady równego traktowania, proporcjonalności i racjonalności, a także zasady swobodnego przepływu kapitału, skarżąca wskazuje dodatkowo na arbitralne kryterium przyjęte przez Komisję w celu obliczenia spornej obniżki, ponieważ w dyskryminujący sposób zastosowała taką samą obniżkę do wszystkich uwzględnionych okresów, bez uwzględnienia faktu, że udział procentowy przedsiębiorstwa zlecającego w kapitale zakładowym przedsiębiorstwa korzystającego z pomocy był różny i wzrastał z upływem czasu.

⁽¹⁾ Dz.U. L 312 z 23.12.1995 r., str. 1.

⁽²⁾ Sprawa T-241/00 w sprawie Azienda agricola Le Canne przeciwko Komisji, Rec. 2002, str. II-1251